

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1533/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 60, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันทำธุรกรรมโอนเงิน รับโอนเงิน และถอนเงินผ่านบัญชีธนาคารซึ่งเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน และฐานร่วมกันกั๊ยเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดฐานฟอกเงิน รูปเรื่องข้อเท็จจริงเป็นการกระทำการภายหลังจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน และฐานร่วมกันกั๊ยเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว เป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวพันหรือต่อเนื่องกัน แต่ก็เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับกัน โดยตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มีเจตนารมณ์ที่ต้องการแก้ปัญหา เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการซึ่งกระทำความผิดกฎหมายบางประเภท ได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น จึงต้องมีการตัดวงจรการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนากระทำผิดต่อกฎหมายต่างกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท เมื่อมีการฟ้องร้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกั๊ยเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องจำเลยที่ 2 ในความผิดตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีนี้ได้ ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3, 5, 60 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 และนับโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ 2 ในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 5 (1) (2), 60 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 1 ปี ลงโทษจำเลยที่ 2 จำนวน 12 กระทง เป็นจำคุก 12 ปี ลงโทษจำเลยที่ 3 จำนวน 11 กระทง เป็นจำคุก 11 ปี ลงโทษจำเลยที่ 4 จำนวน 13 กระทง เป็นจำคุก 13 ปี ทางนำสืบและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 7 ปี 4 เดือน จำคุกจำเลยที่ 4

มีกำหนด 8 ปี 8 เดือน ส่วนที่โจทก์ขอให้รับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้นนั้น เนื่องจากจำเลยที่ 2 พ้นโทษแล้ว ไม่อาจนับโทษต่อไปได้ จึงให้ยกคำขอให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องจำเลยที่ 1 ใหม่ภายในกำหนดอายุความ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันฟอกเงิน 12 กระทั่งจำคุกกระทั่งละ 1 ปี รวมจำคุก 12 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน อันเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินกระทั่งละห้าปี จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์นำสืบถึงเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบของกฎหมายครบถ้วนถูกต้องตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 แล้วหรือไม่ นั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมาย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้มานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยคดีคงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ในปัญหาข้อกฎหมายเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ฟ้องโจทก์ระบุยืนยันว่า จำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันกระทำความผิดฐานรับโอนเงิน และถอนเงินผ่านบัญชีธนาคารซึ่งเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดฐานฟอกเงิน ระบุเรื่องข้อเท็จจริงเป็นการกระทำการภายหลังจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว เป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวพันหรือต่อเนื่องกัน แต่ก็เป็นกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับ โดยตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้นมีเจตนารมณ์ที่ต้องการแก้ปัญหาเนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการอาชญากรรมซึ่งกระทำความผิดกฎหมายบางประเภทได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น จึงต้องมีการตั้งคณะกรรมการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนากระทำความผิดต่อกฎหมายต่างกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตั้งที่จำเลยที่ 2 อ้างไม่ เมื่อมีการฟ้องร้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องในความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีนี้ได้ ไม่ใช่เป็นการฟ้องร้องลงโทษจำเลยที่ 2 หลายครั้งในการกระทำความผิดครั้งเดียวซึ่งจะเป็นการละเมิดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) ข้อ 14 (7) ซึ่งกำหนดไว้ว่า บุคคลย่อมไม่ถูกพิจารณา หรือลงโทษซ้ำในความผิดซึ่งบุคคลนั้นต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ หรือให้ปล่อยตัวแล้วตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศแต่อย่างใด ทั้งการฟ้องร้องในคดีนี้ไม่เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด ฟ้องโจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้น ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน อุทธรณ์ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา

ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1533/2563 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ บริษัท ม. กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 83, ม. 91 ป.วิ.อ. ม. 39 (4) พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 ม. 3, ม. 5 (1), ม. 5 (2), ม. 60 โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันทำธุรกรรมโอนเงิน รับโอนเงิน และถอนเงินผ่านบัญชีธนาคารซึ่งเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน และฐานร่วมกันกักยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำความผิดเป็นความผิดฐานฟอกเงิน รูปเรื่องข้อเท็จจริงเป็นการกระทำความผิดหลังจากมีการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว เป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวพันหรือต่อเนื่องกัน แต่ก็เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับกัน โดยตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มีเจตนารมณ์ที่ต้องการแก้ปัญหา เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการอาชญากรรมซึ่งกระทำความผิดกฎหมายบางประเภทได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น จึงต้องมีการตบวงจรการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนากระทำความผิดต่อกฎหมายต่างกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท เมื่อมีการฟ้องร้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องจำเลยที่ 2 ในความผิดตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีนี้ได้ ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3, 5, 60 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 และนับโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ 2 ในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 5 (1) (2), 60 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 1 ปี ลงโทษจำเลยที่ 2 จำนวน 12 กระทง เป็นจำคุก 12 ปี ลงโทษจำเลยที่ 3 จำนวน 11 กระทง เป็นจำคุก 11 ปี ลงโทษจำเลยที่ 4 จำนวน 13 กระทง เป็นจำคุก 13 ปี ทางนำสืบและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 7 ปี 4 เดือน จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 8 ปี 8 เดือน ส่วนที่โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้นนั้น เนื่องจากจำเลยที่ 2 พ้นโทษแล้ว ไม่อาจนับโทษต่อได้ จึงให้ยกคำขอให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องจำเลยที่ 1 ใหม่ภายในกำหนดอายุความ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันฟอกเงิน 12 กระทง จำคุกกระทงละ 1 ปี รวมจำคุก 12 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน อันเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินกระทงละห้าปี จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์ นำสืบถึงเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบของกฎหมายครบถ้วนถูกต้องตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 แล้วหรือไม่ นั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อ นำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมาย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่ง กฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้มานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีคงมีปัญหาคดีที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ในปัญหาข้อกฎหมายเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของ ศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ฟ้องโจทก์ระบุยืนยันว่า จำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันกระทำความผิด รับโอนเงิน และถอนเงินผ่านบัญชีธนาคารซึ่งเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำ ดังกล่าวเป็นความผิดฐานฟอกเงิน รูปเรื่องข้อเท็จจริงเป็นการกระทำการภายหลังจากการ กระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน แล้ว เป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มี ความเกี่ยวพันหรือต่อเนื่องกัน แต่ก็เป็นกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับ โดยตาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้นมีเจตนารมณ์ที่ต้อง การแก้ปัญหาเนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการซึ่งกระทำความผิดกฎหมายบางประเภท ได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการ ฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น จึงต้องมีการตรวจจรวจการประกอบ อาชญากรรมดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนากระทำผิดต่อ กฎหมายต่างกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมาย หลายบทดังที่จำเลยที่ 2 อ้างว่า เมื่อมีการฟ้องร้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐาน ร่วมกันกักยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องในความผิดตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีนี้ได้ ไม่ใช่เป็นการฟ้องร้องลงโทษจำเลยที่ 2 หลายครั้งในการกระทำผิดครั้งเดียวซึ่งจะเป็นการละเมิดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิ พลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) ข้อ 14 (7) ซึ่งกำหนดไว้ว่า บุคคลย่อมไม่ถูกพิจารณา หรือลงโทษซ้ำในความผิดซึ่งบุคคลนั้นต้อง คำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ หรือให้ปล่อยตัวแล้วตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาของ แต่ละประเทศแต่อย่างใด ทั้งการฟ้องร้องในคดีนี้ไม่เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด ฟ้อง โจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของ ศาลชั้นต้น ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน (สุพิศ ปราณีตพลกรัง-ประสิทธิ์ เจริญ ถาวรโกคา-อนันต์ แสนคุ้ม)ศาลอาญา - นายเทวัญ รอดเจริญศาลอุทธรณ์ - นายชินรอส ยงเกียรติ กานต์แหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา อ.2999/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขคำพิพากษา: โจทก์ ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3, 5, 60 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 และนับโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ 2 ในคดีที่โจทก์ขอให้

นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 5 (1) (2), 60 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 1 ปี ลงโทษจำเลยที่ 2 จำนวน 12 กระทง เป็นจำคุก 12 ปี ลงโทษจำเลยที่ 3 จำนวน 11 กระทง เป็นจำคุก 11 ปี ลงโทษจำเลยที่ 4 จำนวน 13 กระทง เป็นจำคุก 13 ปี ทางนำสืบและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 คนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 7 ปี 4 เดือน จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 8 ปี 8 เดือน ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้นนั้น เนื่องจากจำเลยที่ 2 พ้นโทษแล้ว ไม่อาจนับโทษต่อได้ จึงให้ยกคำขอให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องจำเลยที่ 1 ใหม่ภายในกำหนดอายุความ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันฟอกเงิน 12 กระทง จำคุกกระทงละ 1 ปี รวมจำคุก 12 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน อันเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินกระทงละห้าปี จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์นำสืบถึงเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบของกฎหมายครบถ้วนถูกต้องตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 แล้วหรือไม่ นั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมาย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้มานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยคดีคงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ในปัญหาข้อกฎหมายเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ฟ้องโจทก์ระบุยืนยันว่า จำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดฐานฟอกเงิน รูปเรื่องข้อเท็จจริงเป็นการกระทำความผิดภายหลังจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว เป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวพันหรือต่อเนื่องกัน แต่ก็เป็นกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับ โดยตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้นมีเจตนารมณ์ที่ต้องการแก้ปัญหาเนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการอาชญากรรมซึ่งกระทำความผิดกฎหมายบางประเภทได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น จึงต้องมีการตัดวงจรการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนากระทำความผิดกฎหมายต่างกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตั้งที่จำเลยที่ 2 อ้างไม่ เมื่อมีการฟ้องร้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องในความผิดตามพระราชบัญญัติ

ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีนี้ได้ ไม่ใช่เป็นการฟ้องร้องลงโทษจำเลยที่ 2 หลายครั้งในการกระทำผิดครั้งเดียวซึ่งจะเป็นการละเมิดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) ข้อ 14 (7) ซึ่งกำหนดไว้ว่า บุคคลย่อมไม่ถูกพิจารณา หรือลงโทษซ้ำในความผิดซึ่งบุคคลนั้นต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ หรือให้ปล่อยตัวแล้วตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศแต่อย่างใด ทั้งการฟ้องร้องในคดีนี้ไม่เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด ฟ้องโจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญามาตรา 255/2553 ของศาลชั้นต้น ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน อุบัตยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1533/2563 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์บริษัท ม. กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 83, ม. 91 ป.วิ.อ. ม. 39 (4) พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 ม. 3, ม. 5 (1), ม. 5 (2), ม. 60 โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันทำธุรกรรมโอนเงิน รับโอนเงิน และถอนเงินผ่านบัญชีธนาคารซึ่งเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน และฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดฐานฟอกเงิน รูปเรื่องข้อเท็จจริงเป็นการกระทำการภายหลังจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว เป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวพันหรือต่อเนื่องกัน แต่ก็เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับกัน โดยตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มีเจตนารมณ์ที่ต้องการแก้ปัญหา เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการซึ่งกระทำความผิดกฎหมายบางประเภทได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น จึงต้องมีการตั้งคณะกรรมการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนากระทำความผิดต่อกฎหมายต่างกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท เมื่อมีการฟ้องร้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องจำเลยที่ 2 ในความผิดตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีนี้ได้ ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3, 5, 60 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 และนับโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญามาตรา 255/2553 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ 2 ในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 5 (1) (2), 60 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 1 ปี ลงโทษจำเลยที่ 2 จำนวน 12 กระทง เป็นจำคุก 12 ปี ลงโทษจำเลยที่ 3 จำนวน 11 กระทง เป็นจำคุก 11 ปี ลงโทษจำเลยที่ 4 จำนวน 13 กระทง เป็นจำคุก 13 ปี ทางนำสืบและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 คนละหนึ่งในสาม

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 7 ปี 4 เดือน จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 8 ปี 8 เดือน ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้นนั้น เนื่องจากจำเลยที่ 2 พ้นโทษแล้ว ไม่อาจนับโทษต่อได้ จึงให้ยกคำขอให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องจำเลยที่ 1 ใหม่ภายในกำหนดอายุความ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันฟอกเงิน 12 กระทั่งจำคุกกระทัณฑ์ 1 ปี รวมจำคุก 12 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน อันเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินกระทัณฑ์ห้าปี จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์นำสืบถึงเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบของกฎหมายครบถ้วนถูกต้องตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 แล้วหรือไม่ นั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมาย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อนี้มานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยคดีคงมีปัญหที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ในปัญหาข้อกฎหมายเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ฟ้องโจทก์ระบุยืนยันว่า จำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันกระทำความผิดฐานรับโอนเงิน และถอนเงินผ่านบัญชีธนาคารซึ่งเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งการกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน แล้ว เป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวพันหรือต่อเนื่องกัน แต่ก็เป็นกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับ โดยตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้นมีเจตนารมณ์ที่ต้องการแก้ปัญหาเนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการอาชญากรรมซึ่งกระทำความผิดกฎหมายบางประเภทได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น จึงต้องมีการตัดวงจรการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนากระทำความผิดต่อกฎหมายต่างกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตั้งที่จำเลยที่ 2 อ้างว่า เมื่อมีการฟ้องร้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและฐานร่วมกันกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องในความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นคดีนี้ได้ ไม่ใช่เป็นการฟ้องร้องลงโทษจำเลยที่ 2 หลายครั้งในการกระทำความผิดครั้งเดียวซึ่งจะเป็นการละเมิดต่อกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) ข้อ 14 (7) ซึ่งกำหนดไว้ว่า บุคคลย่อมไม่ถูกพิจารณา หรือลงโทษซ้ำในความผิดซึ่งบุคคลนั้นต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ หรือให้ปล่อยตัวแล้วตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศแต่อย่างใด ทั้งการฟ้องร้องในคดีนี้ไม่เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด ฟ้องโจทก์คดีนี้สำหรับจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2014/2553 ของ

ศาลชั้นต้น ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน (สุพิศ ปราณีตพลกรัง-ประสิทธิ์ เจริญ
ถาวรโกคา-อนันต์ เสนอคุม)ศาลอาญา - นายเทวัญ รอดเจริญศาลอุทธรณ์ - นายชินรอส ยงเกียรติ
กานต์แหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา
อ.2999/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุหมายเหตุ: 2199.
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1523/2563 พิมพ์คำพิพากษาศาลฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1523/2563นางวิไลย์ วงศ์อนุผู้ร้อง

องค์คณะ

ประสิทธิ์ สนามชวด · สรศักดิ์ วาจาสิทธิศิลป์ · พนมวรรณ ทองวิฑูโกมลย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/1533/2563>